

Utrikesdepartementet
Kommunikationsenheten, Presstjänsten

UD-podden säsong 7, avsnitt 33: Vad visar Sverige upp på världsutställningen i Dubai?

Programledare **Kristoffer Triumf** (i fortsättningen benämnd KT): Jaaa, det är jag som säger välkommen till ett rykande färskt avsnitt av UD-podden, ditt öra mot utrikespolitikens asfalt. Och jag som ska försöka förhindra att det blir alltför mycket obegriplig utrikesdepartements-lingo – oj, vilket långt ord – heter Kristoffer Triumf, och idag ska vi till världsutställningen i Dubai. Vår hen på plats är en man som heter Jan Thesleff. Hallå där!

Jan Thesleff (i fortsättningen benämnd JT): Hallå, Kristoffer! Kul att vara med.

KT: Du är ju lite av en gammal favorit för den här podden får man säga.

JT: Ja, man är ju nästan rädd för det. Men jättekul att vara tillbaka och kanske få med en ny hatt eller en ny kostym, eller vad man ska säga.

KT: Ja, roligt. Tyvärr är du ju inte på plats utan med på lina. Det kanske folk hör.

JT: Ja, men egentligen är det ganska bra att jag är på plats, för världsutställningen började ju den första oktober. Så jag tror att det är rätt val att finnas på plats i Dubai just nu när allting kommit igång.

KT: Hur är läget i Dubai?

JT: Jomen det är fantastiskt att äntligen ha kommit igång med världsutställningen. Som du vet är den senarelagd ett år på grund av pandemin, men nu är vi i full gång. Paviljongen är fylld av folk och aktivitet,

med 100 000 besökare redan. Det känns jättebra att liksom få pröva vingarna på plats här i Dubai tillsammans med min personal och de som reser ner och deltar i olika evenemang. Så det känns jättebra.

KT: Och vi ska in i allt det här, men jag vill bara veta: vad är det för väder?

JT: Det börjar svalka av sig litegrann. Vi har kanske 32-33 grader på dagen och svalare kvällar, vilket översätts direkt till fler besökare på Expo. Vi känner att någon sorts högsäsong för ”Expon” börjar nu eftersom temperaturen har sjunkit lite, även om jag förstår om 32-33 grader känns rätt exotiskt i ett höstligt Sverige.

KT: Precis. Ja, det är november här i Stockholm när vi talar 2021. Vad är egentligen en världsutställning?

JT: En världsutställning är på något sätt olympiska spelen i kunskap, tycker jag. Många talar om världsutställningar som någon sorts mässa men det är väldigt långt från en mässa. Här är det inga bolag som ställer ut, utan länder, organisationer – och andra t.ex. EU – som deltar. Varje deltagarland eller partner försöker visa upp deras utvecklingsresa. Det kan vara inom teknik eller inom andra områden. Det som alla världsutställningar har gemensamt är att de på något sätt har visat upp en teknikutveckling och angivit någon slags framtidshopp eller framtidstro. Det är nog det elementet som är gemensamt för alla världsutställningar.

KT: Men då undrar jag... Nu är ju du ganska ny i världsutställningsbranschen, men har du någon aning om varför de verkar komma allt glesare?

JT: De kommer faktiskt inte allt glesare utan de stora världsutställningarna äger rum ungefär vart tionde år. Den senaste vi var med på var i Shanghai 2010. Sen finns det lite mindre utställningar eller specialiserade utställningar som äger rum i mellantiden. – men de stora världsutställningarna äger rum vart tionde år. Och så har det varit sedan 1928 då en byrå eller organisation i Paris inrättades för att just ha hand om världsutställningarna. Sverige är och många andra länder är medlemmar i detta. I Dubai är det 192 länder som är medlemmar – och det är ett rekord om man ser till världsutställningarnas historia.

KT: Häftigt. Jag tänker av någon anledning mycket på arkitektur när jag hör ordet världsutställning. Är jag snett ute?

JT: Du är ganska mitt i prick skulle jag säga. Jag tror att det är väldigt många som inte är insatta i världsutställningar men jag tror att alla känner till Eiffeltornet. Eiffeltornet är väl kanske den mest ikoniska byggnaden som har tillkommit inför en världsutställning, 1889 i Paris. Och sen Crystal Palace i London förstås, på den första världsutställningen 1851, men den byggnaden finns tyvärr inte kvar längre. Den finns kvar som en fotbollsklubb men inte som en byggnad. Men om man kommer till Dubai och tittar på t.ex. den svenska paviljongen så är det en väldigt talande arkitektur. Och jag har sagt i något sammanhang här att detta på något sätt är Sveriges Eiffeltorn fast i trä, för det är en avancerad ingenjörskonst och arkitektur. Det är liksom så man fångar de som kommer hit och kanske också fångar budskapet som man vill kommunicera.

KT: Ja, men berätta om själva byggnaden då. Är du där just nu?

JT: Sitter i mitt i byggnaden. Du sa att jag var ny i världsutställningssammanhang och det är verkligen ingen överdrift. Det är min första världsutställning; jag kom in ganska sent till detta. Men den här byggnaden är fantastisk. Helt byggd i trä, 300 trädstammar som sträcker sig från sanden upp mot skyn. Träkojor som svävar, litegrann, i luften. En fantastisk byggnad, dels vad gäller svenska material men även hur den är konstruerad, ritad och byggd. 18 meter i tak. Mycket luft. Utställningen är utomhus trots klimatet, men tack vare ingenjörskonst och andra tekniska lösningar så är det helt okej att gå omkring utomhus i den här byggnaden. Nej, det är en... Jag är inget arkitektur freak på något sätt, men man blir betagen av det man ser här.

T: Vem är det som har designat den? Eller ritat?

JT: Nu kan jag inte all historik inom detta, men det utlyses oftast en arkitektutställning i Sverige i samband med världsutställningar. Det är en svensk arkitektbyrå, Alessandro Ripellino, som vann den här arkitektutställningen 2018 och det är dem som ligger bakom designen. Sen finns det andra som ligger bakom delar av utställningen och hela utformandet. Bland annat finns det en utställningsarkitekt som heter Adrien Gardère och en annan som heter Luigi Pardo. Om man får visualisera det

hela i det här mediet så är det en väldig blandning av det lite strikt svenska och nordiska i formspråket och ganska många inslag från orienten, där detta då är, i Dubai. Så det är någon sorts äktenskap mellan det strikta och det lite mer orientaliska i arkitekturen. Jättefint.

KT: Men berätta, vad vill man signalera med den här byggnaden?

JT: Man vill signalera, eller VI vill signalera... Det finns 3 distrikt inom expo-området. Det ena heter mobilitet, det andra heter möjligheter och det tredje heter hållbarhet. Vi har som tur är hamnat i hållbarhetsdistriktet. Beroende på vad man har för inriktning på sin medverkan i världsutställningen så vill man att arkitekturen ska tala om eller signalera någonting. Vi satsar väldigt genomgående och konsekvent på FN:s 17 hållbarhetsmål. Det är som hållbarhet rakt igenom, inte bara vad gäller klimat och miljö, utan även vad gäller ekonomisk och social hållbarhet. Och i och med att just den här byggnaden är så ren – det är rent trämaterial; vi har tagit bort stål, cement och plast – är den på något sätt en symbol för det i sig. Det är liksom en ram för det som sker inne i paviljongen, och som starkt symboliserar innehållet i det vi ställer ut och det vi gör.

KT: Mm. Och vi var inne på det här förut, men vilka är det från Sveriges sida som är där? Vilka aktörer är det?

JT: Först och främst kan jag säga att vi aldrig har varit så många med på en världsutställning i historien tidigare. 143 partners är med i Dubai, och det är allt från organisationer, civilsamhälle och fackliga organisationer, till stora, små och medelstora bolag. Av totalt 143 samarbetspartners är 72 företag, som på något sätt symboliserar det exporterande Sverige och står för 45% av vår BNP. Alla de stora namnen är med men även en del uppstickarnamn kommer att vara på plats. Så vi får med startups och scaleups för att visa på bredden i Sverige – både från de stora till de som kanske blir stor EN dag.

KT: Kan du konkretisera vad som faktiskt visas upp där i paviljongen?

JT: Det är det som egentligen skiljer en VU från en mässa. Vi ställer inte ut några produkter. Och här, inte minst i den svenska paviljongen, är det många som kommer in och säger ”var är föremålen? Var är produkterna och det ni tillverkar?”. Men det sättet som vi angriper det på är mer av en process, *hur* vi har kommit fram till det vi gjort. Det handlar om forskningsutveckling, utbildning och hur hållbarhetstänket utvecklats – både av företagen, akademien och av andra. När man kommer in får man använda sin telefon, Ipad eller vad man nu har och via QR-koder söka sig fram. Väldigt mycket

av utställningen kommer att finnas i besökarnas egna kommunikationsmedel. Så vi ställer höga krav på våra besökare men det gör också att de stannar längre. Och vi ser att folk djupdyker mer hos oss än de gör på andra ställen. Det är inte bara vackra bilder man går förbi utan man får dyka ner i substansen, leta kunskap, bidra och pröva på olika sätt. ”Okej om vi gör så, vad händer då? Och om vi gör såhär istället: hur påverkar det hållbarheten?” Det kan vara kommunikationer i en stad eller hur vi hanterar vårt avfall och energifrågor.

Så det är mycket interaktivt och det avspeglas i hur tid folk spenderar och de frågor de ställer till våra guider eller ambassader som vi har nere i utställningen. Vad är det för frågor som kommer upp och hur tänker folk kring det vi gör och kan de översätta det till sin egen vardag. Oavsett om de kommer från UAE eller från någon helt annan del av världen.

KT: Vad är UAE för någonting?

JT: UAE är förenade Arabemiraten där Dubai ligger. Förlåt om jag slänger mig med sådana dåliga förkortningar.

KT: Det är därför du har mig.

JT: Precis, Kristoffer.

KT: Men jag tänker, vi är ju bland världens främsta när det kommer till en rad olika fält. Inte minst gastronomi, märks det på nåt sätt hos dig?

JT: Jag tycker du är lite orättvis mot Sverige – vi håller oss nog väldigt väl framme på gastronomins område. Vi har fått med fantastiska kockar och en fantastisk partner när det gäller att stå för maten i paviljongen. Det är samma partners som också står för nobelmiddagarna i Stockholm. De är också inspirerade av skogstemat som finns i den svenska paviljongen, och skapar mat med hållbara ingredienser. Sedan har vi IKEA på plats som partner, som serverar allt man förväntar sig av IKEA – både det som är bortom kött och de traditionella köttbullarna. Det är fullt på deras terrass om kvällarna i paviljongen.

KT: Vad roligt. De låter väldigt mycket som att ni har skapat en mötesplats. Förstår jag dig rätt då?

JT: Jo, det är ju på något sätt det vi känner att Sverige behöver. Vi har gått igenom en väldigt lång period av icke-aktivitet och icke-resande. Fortfarande präglar pandemin både Sverige och världen på något sätt, men att då kunna erbjuda en mötesplats där folk kan träffas igen tror jag har bidragit till att det är så stort intresse från partners i Sverige att vara med. Det konstiga, i alla fall för mig, är att intresset nästan ökade under pandemin. Man kände att nu när vi har varit borta från varandra så länge måste vi hitta en plattform igen. Och jag tror den här världsutställningens betydelse är större på grund av just pandemin än den hade varit utan den. Det verkar vara likadant för andra länder, och ett tema för de som har organiserat den här världsutställningen är just "When the world gets together again", när världen kommer samman igen. Och det märker man av även på de som kommer hit som besökare. Jag hade en familj på besök här som var på sin första utlandsresa på 2 år. Det var en indisk familj som var så uppspelta, dels över att kunna komma ut och resa igen, men också att besöka expon och därmed 192 länder på en gång. Den känslan präglar på ett sätt hela paviljongen och Expo.

KT: Men nu när vi pratar, hösten 2021, så är det ju fortfarande pandemi. Hur märks det i Dubai?

JT: Det märks på många sätt. Man vidtar säkerhetsåtgärder, man måste ha vaccination eller ett färskt PCR-test för att komma in på Expon. Man måste ha olika former av social distansering och munskydd här på plats. Ändå känner man att Förenade Arabemiraten ligger långt fram vad gäller detta – man har väldigt låg smitta i landet och har hanterat allt väl. Men något som säkert var främmande för dig, åtminstone för mig för ett par år sedan är att bära mask mask hela tiden. Idag är det accepterat och det anses nästan märkligt om man inte gör det, åtminstone i den här delen av världen.

Jag skulle säga att inflödet av besökare de som deltar i olika aktiviteter är över förväntan. Det är klart man känner av pandemin men det är ju inte något som bara händer här eller i Sverige utan i hela omvärlden. Det påverkar naturligtvis resandet, men trots allt detta känns det ändå bra.

KT: Men Jan, sist vi pratade var du ju posterad i Kairo. Har du kvar det jobbet och är lite ledig?

JT: Det är lite av ett önsketänkande. Jag trivdes jättebra i Kairo och var där i 3 och ett halvt år. Jag lämnade i slutet av december för att få det här spännande uppdraget.

KT: September 2020, alltså?

JT: Ja. Kairo var ju en fantastisk post. Som du kanske minns från när vi talades vid sist har det - i och med att jag spenderat så otroligt mycket tid i den här regionen, 30 år – alltid varit viktigt att få hålla kvar mina kontakter och rötter här. Och det får jag ju göra även i Dubai även om detta är ett globalt evenemang. Nästa gång är det i Osaka, 2025, så då blir det en annan region.

KT: Blir du general även för det?

JT: Nej det tror jag inte. Det utses någon varje gång och det här är nog once in a life time, som man säger och jag hade absolut inte velat vara utan detta. Det är på något sätt en blandning av allt jag gjort tidigare och allt det nya som jag aldrig gjort – otroligt spännande. Och med ett stort team. Vi är 52 personer med många nationaliteter som arbetar tillsammans för att göra detta lyckat under 6 månader, 1 oktober till 31 mars.

KT: Och det är så länge världsutställningen pågår?

JT: Ja tolv timmar per dag, sju dagar i veckan. Det är full fart hela tiden. Naturligtvis blir man trött men det är väldigt mycket adrenalin hela tiden som ger en sådana kickar längs vägen.

KT: Hur ser UD:s inblandning ut? Är UD ensam herre på täppan?

JT: Inte alls, egentligen. UD har naturligtvis en viktig roll men vi är en självständig myndighet som inte har, det inte så roliga, namnet Kommittén vid världsutställningen i Dubai.

KT: Man förstår vad det handlar om i alla fall.

JT: Absolut, och vi är sån här liten ”pop up-myndighet” som skapades för den här stora satsningen på världsutställningen, men som också upphör att existera i september 2022. Men UD är naturligtvis otrolig viktig part i detta, och även hela Regeringskansliet. Vi har många deltagare från andra departement och organisationer, Vinova: vår innovationsmyndighet, Business Sweden: vår export och investeringsfrämjare, Svenska Institutet och Sverige bilden. Alla är med. *Men* vad som är jätteviktigt, åtminstone för mig, är att allt vi gör på världsutställningar – både här i Dubai, tidigare och framöver – är till hälften finansierat av staten och till hälften finansierat av näringslivet. Det är 50/50 – och det betyder även att man måste enas om innehållet. Bolagen och organisationerna är med och skapar det som vi visar upp. Det handlar inte bara om finansieringen utan även om innehållet kommer att visa upp och vad vi kommer göra.

KT: Jag förstår. Hur har det sett ut bland besökarna? Har det varit mest svenskar, eller vilka är det som kommer till dig?

JT: Svenskarna är en liten del, kan jag säga. Vi har haft omkring 100 000 besökare under de första veckorna och det ligger väl i linje med vad vi hade hoppats på. Det var väldigt osäkert hur många utländska besökare som skulle komma hit med tanke på pandemin, men vi ligger i överkant i förhållande till vad vi hade räknat med. Det är en enorm blandning. Naturligtvis är många som är bosatta lokalt här. Många kommer från regionen omkring och Mellanösternregionen, Sydasien, Centralasien och Ryssland. En hel del européer kommer också. Nu börjar turistsäsongen i Dubai komma igång när det blir svalare här i Dubai och ännu kallare i Europa. Det är de besökarna som kommer till hela världsutställningen. Sedan har vi ju också alla våra företagspartners som kommer hit och använder den här mötesplatsen så som du nämnde tidigare – som en plattform för att göra evenemang, visa upp sig och ha diskussioner. Hela temat för vårt deltagande är samskapandet för innovation. Vi är också jämställda med våra partners här, sett till kraven. Det ska inte vara föredrag och inte paneldebatter där några lyssnar och andra talar, utan en samskapande process. Det fick vi och våra partners verkligen jobba med för att forma den här atmosfären och göra den lite dynamisk och annorlunda.

KT: Och hur många är ni som faktiskt jobbar med det här?

JT: Vi är ett drygt 50-tal som jobbar direkt i paviljongen. Sedan har vi de partners jag nämnde som lagar den fantastiska maten och IKEA. Vi har en gåvoshop där man kan köpa souvenirer och bitar av Sverige, med svenskt

mode och svenska produkter. Om man räknar in alla dem så är vi kanske 80-85 nåt sånt. Och vi jobbar i skift eftersom vi ju jobbar mer eller mindre alla dagar i veckan och paviljongen är öppen dygnet runt. Inte för allmänheten, men det är leveranser på natten och aktiviteter på dagarna.

KT: Det låter som rätt mycket jobb och, speaking of wich, när började Sverige planera för det här, som ju då egentligen skulle haft premiär förra året?

JT: Jag var faktiskt del i den processen eftersom jag arbetade i Förenade Arabemiraten 2014-2017. Precis mot slutet av den tiden började man titta på hur skulle Sverige vara med och i vilken form. Så det är ungefär fyra år sedan planeringen började och då har man hunnit med en arkitekttävling, att skapa ett koncept och så vidare. Och sedan har man naturligtvis, i och med pandemin, behövt tänka om även kring detta, för ett större virtuellt innehåll. Även de som inte kan vara på plats i Dubai ska kunna ta del av detta. Det har varit en levande process och 2017-2018 tog det fart på riktigt.

KT: Och jag tror du nämnde förut att det är 193 länder som ställer ut, kommer jag ihåg rätt?

JT: 192, så du kom ihåg nästan rätt.

KT: Det var nära. Det borde man kanske veta när man är programledare för UD-podden men jag vet inte hur många nationer vi har. Men hur funkar det? Bjuds länder in på något sätt?

JT: Man ska vara medlem BIE som är den internationella organisationen i Paris och har alla världens länder som medlemmar. Det här är den mest internationella världsutställningen någonsin; det har aldrig varit fler länder med. Om vi jämför med den första världsutställningen som var i London var det 22 deltagande länder. Sverige var ett av dem. Nu är vi 192. Och UAE har verkligen vinnlagt sig om att de som inte har möjlighet – och det kan vara av ekonomiska möjligheter eller av andra skäl – att avvara resurser och satsa på detta ändå är med på den här världsutställningen. Det är därför så otroligt många länder är med. Stockholm stod ju värd för Stockholmsutställningen 1930...

KT: Ja, jag tänkte säga det förut när du pratade om landmärkena efter världsutställningarna och kom in på det här med Eiffeltornet. Är inte Södra Ängby i norra Stockholm en rest från världsutställningen då? ”Den vita staden”?

JT: Nu sätter du mig lite med skägget i brevlådan, men det är möjligt att det är så. Det var ju någonstans på Södra Djurgården som Stockholmsutställningen ägde rum. Det var inte en riktigt världsutställning i dess strikta bemärkelse, men det är det närmsta vi har kommit en världsutställning. Och slogan för Stockholmsutställningen var ju ”Acceptera”, vilket kom från funktionalismen. Man skulle bjuda in det moderna i samhället. Och om man ska översätta det till världsutställningen i här Dubai kanske motsvarande slogan skulle vara ”Inkludera”. Det är så de har tagit sig an detta, genom att försöka få med så många som möjligt. I större eller mindre omfattning, men alla som vill kan vara på plats.

KT: Jag tänker att det här med klimatutmaningarna. Hur går värnandet om klimatet ihop med en världsutställning som väl förhoppningsvis resulterar i ökad handel?

JT: är en jättebra fråga som alla ställer sig, och som man *skall* ställa sig. Men som jag sa till dig, detta är något av ett olympiskt spel i kunskap. Det handlar om att se till hur man kan tillfredsställa världens behov av energi, men på ett sätt som inte utarmar de resurser som antingen inte finns eller som inte kan återskapas. Och det är kanske just det dilemmat som världshandeln står inför i stort – man måste hitta nya former. Hur kan man hitta transporter med mindre miljöpåverkan? Hur kan man hitta paketering av det som man säljer på ett sådant sätt att det har mindre miljöpåverkan? Och när man talar om ett OS i kunskap handlar det jättemycket om forskningsutveckling och innovation. Det är det vi försöker belysa här. Sverige är ett av de länder i världen som satsar mest av sin BNP på innovation och på forskningsutveckling. På något sätt så innebär ju pandemin att många har fått sig en tankeställare. Det som innan var frågor för de få är nu frågor för de många. Och att då vara med och kunna visa på hur vi tänker och vara med i dialogen, mötesplattformen. Det skapas ju många spontana möten här. Vi har haft besökare som kommit ner med ett besöksprogram och när de åkt härifrån så är det egentligen något helt annat som har hänt. De har träffat intressanta personer, och det har fötts intressanta idéer och kontakter under besöket. Det är som en gryta som hålls kokande här nere, som jag tror är viktig att vara med i om man vill vara en del i det här skapandet av nya former för att tillfredsställa världens behov.

KT: Och sin egen roll då? Var börjar och slutar ditt ansvar på plats?

JT: Jag har den enormt roliga uppgiften att leda det här teamet på drygt 50 personer. Vi är alla hopplockade från olika organisationer, bakgrunder och nationaliteter. Jag är någon slags team leader för den här gruppen inför, under och lite efter expo-perioden vilket känns otroligt roligt. Många organisationer är väldigt homogena med personer som jobbat ihop väldigt länge och har samma bakgrund. Men här kommer alla från helt olika bakgrunder och har attraherats av antingen hållbarhetsbudskapet vi kommunicerar eller av att själva få vara del av den här... jag skulle säga unika resan som en världsutställning är. Att kunna vara ett av de 192 länderna. Det är ett mikro-Kosmos. Du kan gå 50 meter och komma till Brasilien, Peru eller Guinea-Bissau. Alla tillför sina egna intressen. Och jag är då någon sorts team leader eller cirkusdirektör...

KT: Det där är ju spännande. De andra 191 länderna då, har du hunnit besöka dem?

JT: Jag håller på och betar av dem. En del kom på besök till oss och sen försöker jag gå och besöka dem också och se hur de har tagit sig an uppgiften. En del har ju andra teman, vissa talar mest om mobilitet, och vissa om andra saker. Men det är jättespännande att alla försöker visa upp sina bästa sidor och skapa en plattform för vad de står för. Det handlar ju om värden också, inte bara om produkter. Det handlar om allt från kvinnligt företagande, till utbildning, till hur man räddar världshaven såsom den Norska paviljongen.

KT: Har du någon annans utställning väck avund hos dig?

JT: Jag är generas alltid när jag ser de kreativa lösningarna. Häromdagen var jag i den japanska paviljongen som jag tyckte var helt otrolig. Man kom in i ett helt mörkt rum som man leddes runt i och tittade på saker som framträdde. Jag tyckte det var otroligt kreativt, talande och vackert på något sätt. Men varje paviljong har är ju sin egen. När folk kommer till oss tycker de också att vår paviljong är helt annorlunda från vad de sett på andra håll. Då blir jag väldigt glad med tanke på att konkurrensen från andra länder har fått mig att undra hur vi kommer att klara oss. Men vi sticker ut lite, vi är i framkant på ett sätt som vi lyckas visa upp. Bara det att 10% av alla besökare

till Expo faktiskt besöker den svenska paviljongen ser jag som ett kvitto på att vi måste ha gjort någonting rätt.

KT: Ja, det är häftigt. Vad hoppas du blir eftermälet av Expo2020?

JT: Jag hoppas på många saker. En av dem är att detta kommer att betraktas som ett avstamp för att vi så småningom får bukt på pandemin och hittar fram till det som på engelska kallas för *the new business as "unusual"*, det nya sättet att hantera både de dagliga frågorna och de lite större politiska frågorna. Att detta både blir ett avstamp för att världen kom samman igen och att det blir en vattendelare. Det är faktiskt det första stora evenemanget både fysiskt och virtuellt, så om det kan få det eftermälet tycker jag att vi har lyckats. Sedan är det så otroligt viktigt att alla som är med känner att detta talar till dem. Jag är nöjd när jag känner att de jag arbetar med – inte bara de från teamet, utan olika svenska organisationer, bolag och myndigheter – känner att det här blev bra. Det är de som kan bedöma det bäst. Och sedan är jag jätteglad när jag går omkring i utställningen själv och träffar på folk som inte nödvändigtvis berömmar oss men som ställer spännande frågor till oss. Det tyder ju också på att man har väckt någonting, sått ett frö hos någon. Det kan vara kritiska frågor och positiva frågor men att få igång någon sorts kommunikation kring detta. Sverige är ju så lyckligt lottat att Sverigebilden utomlands generellt är positiv, men vi har ju chansen att fylla den här Sverigebilden med ett innehåll och säga ”*därför* tycker jag om Sverige”, inte bara att jag tycker om Sverige.

KT: Men Jan, vi som vill spara på planeten, kan vi på något sätt besöka paviljongen virtuellt?

JT: Väldigt mycket av det vi gör streamas. Man kan ta del av det dels via den stora Expohemsidan och via den svenska Expo-paviljongens egen hemsida. Man kan ta del av olika evenemang som är antingen hybrid eller rent virtuella. Så absolut, man kan vara med och följa det. Det går att få en virtuell tur av paviljongerna – inte bara vår men naturligtvis vill jag också att man kommer till oss och ser vad som finns där nere.

Och det får bli slutord i dagens avsnitt av UD-podden. Stort tack Jan Thesleff för att vi fick prata med dig.

JT: Tack Kristoffer! Om du har vägarna förbi så tar jag gärna en skogspromenad med dig genom paviljongen i Dubai. Annars får vi ta det virtuellt.

KT: Precis, ja stort tack för det. Sköt om dig, hej hej!

JT: Hejdå!

KT: Och då ska jag också säga att UD-podden görs av tekniker Mats Kjellkvist, producent Göran Hedermalm och Linn Duvhammar som jobbar på UD med det här. Och så har vi lilla mig: Kristoffer Triumf. På återhörande!